

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(čtvrtého rozšířeného senátu)

16. září 2004 *

Ve věci T-274/01,

Valmont Nederland BV, se sídlem v Maarheeze (Nizozemsko), zastoupená A. Van Landuytem, A. Prompersem a G. Van de Walem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, původně zastoupené G. Rozetem a H. Speyartem, poté G. Rozetem a H. Van Vlietem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2002/142/ES ze dne 18. července 2001 týkajícího se podpory, kterou Nizozemsko poskytlo společnosti Valmont Nederland BV (Úř. věst. 2002, L 48, s. 20),

* Jednací jazyk: nizozemština.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(čtvrtý rozšířený senát),

ve složení H. Legal, předseda, V. Tiili, A. W. H. Meij, M. Vilaras a N. J. Forwood,
sudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. února 2004,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 87 odst. 1 ES stanoví, že podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem, nestanoví-li tato smlouva jinak.

2 Sdělení Komise 97/K-209/03 týkající se prvků státní podpory obsažených v prodeji pozemků a budov orgány veřejné správy bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství* ze dne 10. července 1997 (Úř. věst. C 209, s. 3, dále jen „sdělení o prodeji pozemků“).

- 3 V bodě I tohoto sdělení je zejména stanoven cíl upřesnit praxi Komise v oblasti přezkumu prodejů pozemků orgány veřejné správy, snížit počet transakcí, které musejí být přezkoumány s ohledem na články 87 ES a 88 ES a stanovit za tímto účelem doporučení procesní povahy členským státům.
- 4 V bodě II.1, nazvaném „Prodej v rámci nepodmíněného výběrového řízení“ (*neoficiální překlad*), toto sdělení zejména uvádí, že „[p]rodej pozemků [...] podateli, který učinil nejvyšší nabídku, nebo jedinému podateli v rámci dostatečně zveřejněného otevřeného a nepodmíněného výběrového řízení, které je srovnatelné s dražbou, je prováděn již pojmově za tržní hodnotu, a tedy neobsahuje státní podporu“. (*neoficiální překlad*)
- 5 V bodě II.2, nazvaném „Prodej učiněný, aniž by proběhlo nepodmíněné výběrové řízení“ (*neoficiální překlad*), je uvedeno zejména následující:

„Pokud orgány veřejné správy nezamýšlejí provést řízení popsané v bodě [II.1], hodnocení by mělo být provedeno před jednáními předcházejícími prodeji jedním nebo více nezávislými znalci pověřenými ohodnocením aktiv za účelem stanovení tržní hodnoty na základě tržních ukazatelů a obecně přijímaných kritérií hodnocení. Takto stanovená tržní cena představuje minimální kupní cenu, kterou lze přijmout, aniž by se dalo hovořit o státní podpoře.“ (*neoficiální překlad*)

- 6 V bodě II.3, nazvaném „Oznámení“ (*neoficiální překlad*), sdělení o prodejkách pozemků v podstatě uvádí, že aby Komise mohla posoudit existenci státní podpory, členské státy jí musejí, aniž by bylo dotčeno pravidlo „*de minimis*“, oznámit veškeré transakce, které nebyly provedeny v souladu s jedním ze dvou postupů popsaných v bodech II.1 a II.2.

Skutečnosti předcházející sporu

- 7 Valmont Nederland BV (dále jen „Valmont“) je společností podle nizozemského práva se sídlem v Maarheeze (Nizozemsko), Noord-Brabant (Severní Brabantsko). Je nástupkyní společnosti Nolte Mastenfabriek BV, kterou zakoupila v roce 1991 její mateřská společnost Valmont Industries Inc.

- 8 Dne 1. července 1993 obec Maarheeze (dále jen „Maarheeze“) a Nolte Mastenfabriek BV podepsaly dohodu, jejímž předmětem je prodej, prvním účastníkem, a nabytí, druhým účastníkem, nezastavěného pozemku s průmyslovým určením o rozloze přibližně tří hektarů. Tato dohoda stanovila kupní cenu bez DPH na 900 000 nizozemských guldenů (NLG), tedy přibližně 408 402 eur.

- 9 Transakce byla ukončena kupní smlouvou uzavřenou formou notářského zápisu podepsanou dne 8. února 1994. Kupní cena bez DPH byla stanovena v souladu s podmínkami dohody o koupi ze dne 1. července 1993 na základě ceny 30 NLG/m² (přibližně 13,61 eur/m²).

- 10 Na jaře roku 1998 uvedly články zveřejněné v nizozemském tisku, že některé obce v Severním Brabantsku použily dotace poskytnuté regionálními orgány nesprávně, aby přilákaly podniky na své území. Obec Maarheeze získala takovou dotaci a použila ji způsobem, který jí umožnil prodat pozemky za ceny nižší, než jaká byla jejich prodejní hodnota.

- 11 Dopisem ze dne 1. dubna 1998 Komise vyzvala nizozemské orgány, aby jí v této věci poskytly informace.

- 12 Dopisem ze dne 2. července 1998 nizozemské orgány informovaly Komisi o záměru předat jí znalecký posudek určující cenu některých z dotčených pozemků v okamžiku jejich prodeje.
- 13 Dopisem ze dne 19. ledna 1999 nizozemské orgány předaly Komisi kopii posudku ze dne 4. prosince 1998, který pro ně vyhotovil nezávislý znalec p. Laureijssen, společník znalecké kanceláře Laureijssen & Brocken (dále jen „posudek Laureijssen“). Tento posudek, který se týkal dvou pozemků prodaných různými obcemi různým podnikům, došel ohledně pozemku prodaného společností Valmont k závěru, že cena za metr čtvereční měla být v roce 1993 odhadnuta na 42,50 NLG (přibližně 19,29 eur).
- 14 Dopisem ze dne 7. listopadu 2000 Komise oznámila nizozemským orgánům své rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení na základě čl. 88 odst. 2 ES. V tomto rozhodnutí uvedla, že se jeví, že jednak prodej pozemku a jednak následné zřízení parkoviště na části pozemku financované obcí Maarheeze ve výši 250 000 NLG (přibližně 113 445 eur) v sobě skrývají státní podpory. Mimoto měla pochybnosti o tom, že tyto státní podpory splňovaly podmínky vyžadované k tomu, aby mohly být prohlášeny za slučitelné se společným trhem.
- 15 Dopisem ze dne 12. prosince 2000 nizozemské orgány předaly své připomínky Komisi, spolu s následujícími dokumenty:

— posudkem ze dne 4. října 1994, který pro společnost Valmont vyhotovil nezávislý znalec p. Schekkerman, společník znalecké kanceláře Troostwijk (dále jen „posudek Troostwijk“), který došel k závěru, že kupní cena za pozemek měla být v roce 1994 odhadnuta na 1 050 000 NLG (přibližně 476 000 eur);

- dopisem ze dne 28. listopadu 2000 pocházejícím od téhož znalce a věnovaném rozdílným odhadům stanoveným posudky Laureijssen a Troostwijk (dále jen „dopis Troostwijk“);

 - třemi dopisy ze dne 6. a 7. října 2000 pocházejícími od jiných podniků než od společnosti Valmont, které uváděly, že užívají parkoviště patřící této společnosti na základě různých titulů a bezplatně.
- 16 Sdělením Komise 2001/K-37/08 ze dne 3. února 2001 obsahujícím výzvu k podání připomínek na základě čl. 88 odst. 2 ES (Úř. věst. C 37, s. 44) byl zúčastněným stranám oznámen dopis ze dne 7. listopadu 2000, kterým bylo nizozemským orgánům oznámeno rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení.
- 17 Dopisy ze dne 20. února a 5. března 2001 poradce společnosti Valmont předal Komisi připomínky této společnosti.
- 18 Dne 18. července 2001 Komise přijala rozhodnutí 2002/142/ES týkající se státní podpory, kterou Nizozemsko poskytlo společnosti Valmont Nederland BV (Úř. věst. 2000, L 48, s. 20, dále jen „Rozhodnutí“).
- 19 Toto Rozhodnutí v článku 1 stanoví, že prodej pozemku a zřízení parkoviště obsahují prvky státní podpory ve prospěch společnosti Valmont dosahující částek 375 000 NLG (přibližně 170 168 eur) a 125 000 NLG (přibližně 56 723 eur).

- 20 Rovněž uvádí, že tyto prvky státní podpory nejsou slučitelné se společným trhem (článek 2) a ukládá Nizozemsku jednak přijmout veškerá opatření nezbytná k zajištění navrácení od jejich příjemce (článek 3) a jednak uvědomit Komisi o uvedených opatřeních (článek 4).

Řízení a návrhy účastníků řízení

- 21 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 22. října 2001 společnost Valmont podala tuto žalobu.
- 22 Věc byla původně přidělena prvnímu rozšířenému senátu, poté čtvrtému rozšířenému senátu vzhledem k přidělení soudce zpravodaje ke čtvrtému senátu z důvodu změny složení senátů Soudu od 1. října 2003.
- 23 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (čtvrtý rozšířený senát) rozhodl zahájit ústní část řízení. Rovněž vyzval účastníky na základě článku 64 svého jednacího řádu, aby odpověděli na písemné otázky a předložili dokumenty. Účastníci těmto žádostem vyhověli ve lhůtě k tomu stanovené.
- 24 Řeči a odpovědi účastníků řízení na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 19. února 2004.

25 Společnost Valmont navrhuje, aby Soud:

- zrušil Rozhodnutí;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

26 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;

- uložil společnosti Valmont náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

27 Na podporu svých návrhů se společnost Valmont dovolává šesti žalobních důvodů.

28 První žalobní důvod vychází z porušení čl. 87 odst. 1 ES, jelikož prodej pozemku nezahrnuje zvýhodnění. Druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 87 odst. 1 ES, jelikož prodej pozemku a zřízení parkoviště neovlivňují obchod a nenarušují soutěž. Třetí žalobní důvod se v podstatě zakládá na nesprávném průběhu správního řízení

a na porušení procesních práv společnosti Valmont. Čtvrtý žalobní důvod vychází v podstatě z porušení čl. 87 odst. 1 ES, když Komise došla k závěru, že prodej pozemku zahrnuje zvýhodnění, opírajíc se o znalecký posudek bez důkazní hodnoty. Pátý žalobní důvod v podstatě vychází z porušení čl. 87 odst. 1 ES, jelikož zřízení parkoviště nezahrnuje zvýhodnění. Šestý žalobní důvod vychází v podstatě z porušení pravidel použitelných v oblasti navracení státních podpor a promlčení.

- 29 První a čtvrtý žalobní důvod společnosti Valmont v podstatě představují tentýž žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 87 odst. 1 ES, jelikož prodej pozemku nezahrnuje zvýhodnění, který je třeba přezkoumat na prvním místě. Zadruhé bude přezkoumán pátý žalobní důvod společnosti Valmont vycházející z porušení čl. 87 odst. 1 ES, jelikož zřízení parkoviště nezahrnuje zvýhodnění.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z čl. 87 odst. 1 ES, jelikož prodej pozemku nezahrnuje zvýhodnění

- 30 Podle společnosti Valmont Komise nesprávně použila sdělení o prodejkách pozemků, nesprávně použila posudek Laureijssen a zjevně nesprávně posoudila transakci.

- 31 Je namístě bez dalšího přezkoumat argumentaci vztahující se k použití posudku Laureijssen Komisí.

Argumenty účastníků řízení

- 32 Společnost Valmont jednak tvrdí, že Komise se opřela o posudek Laureijssen, který byl vyhotoven na žádost nizozemských orgánů pro účely fáze předběžného přezkoumání v roce 1998, ačkoliv byl nesoudržný. Společnost Valmont zejména uplatňuje, že tento posudek, pokud jde o dotčený pozemek, došel bez rozumné argumentace k závěru o tržní ceně 42,50 NLG/m² a že Komise tento závěr vzala za svůj bez odpovědného přezkoumání.
- 33 Krom toho Komise nezohlednila posudek Troostwijk, který byl vyhotoven na žádost společnosti Valmont za účelem získání bankovní půjčky v roce 1994, ačkoliv tento posudek byl relevantní. Navíc nezvratně odmítla dopis Troostwijk.
- 34 Komise odpovídá, že argumentace společnosti Valmont přehlíží skutečnost, že při zkoumání prodeje pozemku veřejným subjektem s ohledem na čl. 87 odst. 1 ES, se Komise, která není kvalifikovaná sama odhadnout cenu takového majetku, opírá o objektivní kritéria uvedená ve sdělení o prodeji pozemků. Obzvláště v rámci řízení popsaného v bodě II.2 tohoto sdělení náleží znalci, aby zvážil veškeré relevantní hospodářské okolnosti. Jelikož je tento znalec jednak kvalifikovaný a nezávislý ve smyslu tohoto bodu a jednak nelze v jeho posudku odhalit žádnou vážnou metodologickou chybu, Komise musí přijmout závěry, ke kterým tento znalec dojde, za své.
- 35 V projednávaném případě se jednak Komise mohla opírat o posudek Laureijssen, vyhotovený sice po transakci, ale pro účely správního řízení. Znalec především vykázal způsobilost a nezávislost vyžadovanou v bodě II.2 písm. a) ve druhém až čtvrtém pododstavci sdělení o prodeji pozemků. Krom toho úkol, který mu byl svěřen, aby odhadl cenu pozemku v době transakce, byl v souladu s bodem II.2 písm.

a) pátým pododstavcem tohoto sdělení. Mimoto jeho metody práce byly odpovídající, zejména protože dotčené místo navštívil. Konečně pozorné přezkoumání posudku Laureijssen ukazuje, že znalec věnoval požadovanou pozornost veškerým relevantním skutečnostem a že v konečném výsledku do výpočtu ceny za metr čtvereční pozemku tyto prvky správně zahrnul.

- 36 Krom toho Komise mohla odmítnout posudek Troostwijk a dopis Troostwijk, poněvadž odhad obsažený v těchto dokumentech odpovídal zastavěnému pozemku, který společnost Valmont mohla prodat, a ne nezastavěnému pozemku, který nabyla.

Závěry Soudu

- 37 Jelikož pojem státní podpory má právní povahu a musí být vykládán s ohledem na objektivní skutečnosti, soudce Společenství musí, v zásadě a se zohledněním jak konkrétních skutečností sporu, který mu je předložen, tak technické nebo komplexní povahy posouzení předložených Komisí, provést úplný přezkum otázky, zda opatření spadá do působnosti čl. 87 odst. 1 ES (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. května 2000, Francie v. Ladbroke Racing a Komise, C-83/98 P, Recueil, s. I-3271, bod 25, a Soudu ze dne 17. října 2002, Linde v. Komise, T-98/00, Recueil, s. II-3961, bod 40). Nicméně existuje výjimka z této zásady, jedná-li se o komplexní hospodářská posouzení, v kterémžto případě je soudní přezkum omezen (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 29. února 1996, Belgie v. Komise, C-56/93, Recueil, s. I-723, bod 11, a ze dne 8. května 2003, Itálie a SIM 2 Multimedia v. Komise, C-328/99 a C-399/00, Recueil, s. I-4035, bod 39).

- 38 Mimoto legalita rozhodnutí Komise v oblasti státních podpor je posuzována v závislosti na informacích, které Komise mohla mít k dispozici v okamžiku, kdy toto rozhodnutí přijala (rozsudky Soudního dvora ze dne 10. července 1986, *Belgie v. Komise*, 234/84, Recueil, s. 2263, bod 16, a ze dne 11. září 2003, *Belgie v. Komise*, C-197/99 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 86).
- 39 V projednávaném případě článek 1 Rozhodnutí uvádí, že prodej pozemku obsahuje prvek státní podpory ve výši 375 000 NLG (přibližně 170 168 eur) a body 15 až 18 odůvodnění Rozhodnutí ukazují, že jako státní podpora je také kvalifikován rozdíl mezi kupní cenou pozemku a tržní cenou pozemku určenou Komisí.
- 40 Za účelem dospění k tomuto závěru Komise nejprve uvedla, že z bodu II.2 sdělení o prodeji pozemků vyplývá, že členský stát, který zamýšlí prodat pozemek, má možnost ho nechat předem odhadnout znalcem, tento znalecký odhad pak představuje tržní cenu a dodržení této tržní ceny vylučuje existenci státní podpory. V projednávaném případě konstatovala, že znalecké posudky, které měla k dispozici, byly vyhotoveny po transakci (bod 16 odůvodnění Rozhodnutí).
- 41 Dále uvedla, že jednak posudek Troostwijk není průkazný, zatímco posudek Laureijssen průkazný je (bod 17 odůvodnění Rozhodnutí).
- 42 Konečně přijala za svou tržní cenu 42,50 NLG/m² (přibližně 19,29 eur/m²), ke které dospěl posudek Laureijssen, porovnála ji s kupní cenou 30 NLG/m² (přibližně 13,61 eur/m²) a z tohoto srovnání vyvodila existenci státní podpory (bod 18 odůvodnění Rozhodnutí).

- 43 Je tudíž namístě přezkoumat, zda se Komise opírala výhradně o posudek bez důkazní hodnoty, aby došla k závěru o existenci státní podpory v ceně za prodej pozemku. Tato otázka v projednávaném případě nezahrnuje žádné komplexní hospodářské posouzení, musí být tudíž jako taková předmětem úplného přezkumu.
- 44 Různé formy opatření, které snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, a která se v tomto ohledu podobají dotaci, představují zvýhodnění ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 23. února 1961, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. Vysoký úřad*, 30/59, Recueil, s. 3, 39, a *Itálie a SIM 2 Multimedia v. Komise*, bod 37 výše, bod 35), jako zejména poskytnutí majetku nebo služeb za zvýhodněných podmínek (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 2. února 1988, *Van der Kooy a další v. Komise*, 67/85, 68/85 a 70/85, Recueil, s. 219, body 28 a 29, a ze dne 20. listopadu 2003, *GEMO*, C-126/01, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 29).
- 45 Při použití této zásady na případ prodeje pozemku veřejným subjektem podniku je následkem to, že musí být zejména určeno, zda kupní cena nemohla být nabyvatelem získána za obvyklých tržních podmínek (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 6. března 2002, *Diputación Foral de Álava a další v. Komise*, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, Recueil, s. II-1275, bod 73, tento bod nebyl stížen opravným prostředkem). Když Komise za tímto účelem přezkoumává znalecké posudky vyhotovené po dotyčné transakci, přísluší jí porovnat skutečně zaplacenou kupní cenu s cenami uvedenými v těchto různých posudcích a určit, zda se liší natolik, že je namístě dospět k závěru o existenci zvýhodnění (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Diputación Foral de Álava a další v. Komise*, bod 85, tento bod nebyl stížen opravným prostředkem). Tato metoda umožňuje zohlednit nejistotu při zpětném určení těchto tržních cen.
- 46 V projednávaném případě, na rozdíl od toho, co je uvedeno v bodě 18 odůvodnění Rozhodnutí, závěr posudku Laureijssen, podle kterého kupní cena bez DPH měla být

v roce 1993 odhadnuta na 42,50 NLG/m², nespočívá ani na výpočtu, ani na srovnání s cenami zaplacenými při jiných prodejkch pozemků dotyčnou obcí a při prodejkch pozemků jinými vlastníky.

- 47 Zprvé tato částka nespočívá na žádném výslovném a ověřitelném výpočtu. V bodě 3.4 devátém a desátém pododstavci bylo totiž uvedeno následující:

„[O]bec Cranendonck, dříve Maarheeze, se rovněž opírala o zásadu pořizovací ceny. Žádný pozemek o přibližně [třech hektarech], který byl přímo na prodej, nebyl k dispozici. Parcela prodaná společnosti Valmont International BV byla majetkem obce a zahrnovala zalesněnou plochu o hodnotě přibližně 2 NLG/m².

Náklady na zavedení inženýrských sítí byly obcí odhadnuty na 30 NLG/m² bez DPH (což je rovněž vyčíslení zjištěné pro ‚Den Engelsman‘). Plán na zřízení byl vyhotoven po prodeji společnosti Valmont, a to dne 24. srpna 1994 [...]“, posudek Laureijssen v bodě 4 okamžitě dochází k závěru:

„[N]a základě výše uvedených posouzení a porovnání s prodaným a pronajatým majetkem, dotčený nemovitý majetek musí být odhadnut na základě:

- a) indexu cen z roku 1993;
- b) stavu prostého pronájmu;

- c) neexistence případných práv třetích osob [...];
- d) stavu prostého hypotéky a obstavení majetku;
- e) neexistence překážek v oblasti životního prostředí, jako znečištění půdy nebo vzduchu, zpracovaných a překážejících materiálů, které mohou negativně ovlivnit hodnotu odhadovaného majetku, ať krátkodobě nebo dlouhodobě;
- f) zohlednění odůvodněného snížení nákladů pro každý majetek, podle prohlášení obce,

na:

prodejní hodnotu po oboustranné dohodě ve stavu prostém pronájmu a užívání:

[...]

42,50 NLG/m² bez DPH.“ *(neoficiální překlad)*

⁴⁸ Výše uvedená pasáž jednak ukazuje, že pro určení kupní ceny se obec Maarheeze opřela o pořizovací cenu 32 NLG/m² získanou sečtením hodnoty půdy v původním zalesněném stavu (2 NLG/m²) a nákladů na zavedení inženýrských sítí na pozemku (30 NLG/m²). Tato pořizovací cena tudíž představuje výslovný a ověřitelný součet objektivních částek. Mimoto se jeví, že náklady na zřízení inženýrských sítí 30 NLG/

m², které tvoří základní složku této pořizovací ceny, odpovídají nákladům uvedeným pro celou zónu Den Engelsman, ve které se pozemek prodaný společností Valmont nachází, a mohou být tudíž pokládány za odhadnuté na jejich správnou hodnotu. Konečně se jeví, že pořizovací cena odůvodňuje kupní cenu 30 NLG/m², jak také uvádí znalec v bodě 3.4 v prvním až třetím pododstavci svého posudku:

„Při návštěvách, které jsme učinili v obcích Helmond a Cranendonck [dříve Maarheeze], jsme získali některé informace týkající se určení kupních cen použitých při dotčených transakcích se společnostmi E.P.M. a Valmont Nederland BV.

Obce vysvětlují slevy z dohodnutých cen pozemků následujícím způsobem.

Z obavy o úplnost našeho posudku si nepřejeme Vás připravit o tuto odpověď. Jsme toho názoru, že podaná vysvětlení jsou takové povahy, že odůvodňují použité kupní ceny.“

49 Krom toho se jeví, že prvky vyjmenované dále v posudku Laureijssen, či předpokládaná tržní cena 42,50 NLG/m² vyplývající z jejich kombinace, nemohou být předmětem objektivního ověření.

50 Nejprve byly totiž prvky uvedené v bodě 4 písmenech b), c), d) a e) tohoto posudku zohledněny v dohodě o koupi ze dne 1. července 1993 a v kupní smlouvě uzavřené formou notářského zápisu ze dne 8. února 1994. Dohoda o koupi v bodě 1 uvádí, že „[o]bec provedla šetření vztahující se k případnému znečištění půdy prodávaného pozemku“ a že „toto šetření ukazuje, že stav půdy je považován za odpovídající

stavbě a použití v souladu s určením pozemku“. Druhý dokument tento závěr opakuje v bodě C.6 a v bodech C.2.1, C.2.3 a C.5 opakuje, že pozemek je prostý pronájmu, práv třetích osob, obstarání majetku a hypotéky. Při nedostatku jakéhokoliv vysvětlení v posudku Laureijssen je svévolné domnívat se, že posudek Laureijssen posuzuje dopad těchto prvků na kupní cenu přesněji, než jak to bylo provedeno při transakci.

- 51 Dále pokud se jedná o odkaz učiněný v bodě 4 písm. f) posudku Laureijssen na zohlednění „odůvodněného snížení nákladů pro každý majetek“, je třeba konstatovat, že ačkoliv tento posudek dostatečně popisuje odůvodněné snížení nákladů, pokud jde o druhý pozemek, prodaný jinou obcí než obcí Maarheeze podniku jinému než společnosti Valmont, který byl předmětem odhadu (viz bod 13 výše), naopak nezmiňuje žádný takovýto prvek, pokud jde o pozemek prodaný obcí Maarheeze společnosti Valmont.
- 52 Při jednání Komise vysvětlila, že žádala v průběhu správního řízení nizozemské orgány o upřesnění této věci, že tyto orgány daná upřesnění neposkytly a že zmíněná pasáž nepochybně odkazuje na prohlášení, která úředníci obce Maarheeze poskytli znalci, ale která nebyla uvedena v posudku Laureijssen.
- 53 Z judikatury uvedené v bodě 38 výše vyplývá, že legalita rozhodnutí ve věci státních podpor je posuzována v závislosti na informacích, které Komise mohla mít k dispozici v okamžiku, kdy toto rozhodnutí přijala. V projednávaném případě z toho vyplývá, že ačkoliv je pravdou, že Komise neobdržela dodatečně požadované informace, měla naopak k dispozici posudek Laureijssen, který obsahoval dotčený odkaz, a nebyla zproštěna posouzení jeho důkazní hodnoty. Soud tudíž může přezkoumat legalitu Rozhodnutí v tomto bodě. Přitom mezi účastníky řízení není sporné, že posudek Laureijssen nevysvětluje, co by mohlo být „odůvodněným snížením nákladů“ ve vztahu k pozemku zakoupenému společností Valmont, a Soud má za to, že nepodložená zmínka nemůže být rozumně pokládána za průkaznou

a relevantní pro vysvětlení odchylky 10,5 NLG/m² mezi pořizovací cenou 32 NLG/m², o kterou se opírala obec Maarheeze, a kupní cenou 42,5 NLG/m², ke které dospěl posudek Laureijssen. Argument, že tento odkaz mohl být považován za odvolání se na prohlášení poskytnutá úředníky obce Maarheeze znalci, která nebyla zahrnuta do posudku Laureijssen, je příliš spekulativní na to, aby toto posouzení mohl změnit.

54 Nicméně v rozsahu, v němž z argumentů Komise vyplývá, že pochybení Komise v této věci je spojeno s neúplností informací, které mohla mít k dispozici, je třeba ještě ověřit, zda se Komise může této okolnosti dovolávat.

55 Z judikatury vyplývá, že pokud Komise usoudí, že podpory byly poskytnuty, aniž by jí byly oznámeny, a jsou tudíž protiprávní, má zejména pravomoc přikázat dotyčnému členskému státu, aby jí k přezkumu poskytnul všechny potřebné informace; pouze pokud dotčený členský stát opomene, nehledě na příkaz, který mu je zaslán, poskytnout žádané informace, pak má Komise pravomoc založit své rozhodnutí na informacích, které má k dispozici (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 14. února 1990, Francie v. Komise, C-301/87, Recueil, s. I-307, body 19 a 22, a ze dne 13. dubna 1994, Německo a Pleuger Worthington v. Komise, C-324/90 a C-342/90, Recueil, s. I-1173, bod 26).

56 Pravomoc udělená Komisi přikázat členskému státu, aby jí poskytl informace, je v současnosti stanovena v nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 Smlouvy o ES] (Úř. věst. L 83, s. 1). Toto nařízení vstoupilo v platnost dne 16. dubna 1999. V rozsahu, v němž stanoví procesní pravidla, se použije na veškerá správní řízení probíhající před Komisí při jeho vstupu v platnost, s výjimkou těch ustanovení, které obsahují specifický režim v této věci (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 10. dubna 2003, Département du Loiret v. Komise, T-369/00, Recueil, s. II-1795, body 50 a 51).

Jelikož fáze předběžného přezkoumání byla zahájena dopisem ze dne 1. dubna 1998 a formální vyšetřovací řízení bylo zahájeno rozhodnutím Komise oznámeným nizozemským orgánům dopisem ze dne 7. listopadu 2000 (viz body 11 a 14 výše), toto nařízení se v projednávaném případě použije.

- 57 Ze samotného znění článku 10 nařízení č. 659/1999 vyplývá, že pravomoc udělená Komisi zaslat dotčenému členskému státu postupně žádost o informace (čl. 10 odst. 2 a odkazem čl. 5 odst. 1 uvedeného nařízení), dále případně upomínku (čl. 10 odst. 2 a odkazem čl. 5 odst. 2 stejného nařízení) a konečně příkaz k poskytnutí informací (čl. 10 odst. 3 stejného nařízení) záleží zpočátku pouze na výběru Komise. Mimoto čl. 10 odst. 3 nařízení č. 659/1999 zejména stanoví, že v případě přijetí rozhodnutí obsahujícího příkaz k poskytnutí informací, toto rozhodnutí „blíže určí, které informace jsou vyžadovány“.
- 58 Z toho vyplývá, že Komise může přijmout konečné rozhodnutí, pokud usoudí, že má k dispozici veškeré potřebné informace, a pouze pokud usoudí, že nejde o tento případ, tak přikáže dotčenému členskému státu, aby jí je poskytnul (viz v tomto smyslu rozsudek Německo a Pleuger Worthington v. Komise, bod 55 výše, bod 26, a rozsudek Soudního dvora ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, Recueil, s. I-2481, bod 28), způsobem popsáním v předcházejícím bodě.
- 59 Přitom v projednávaném případě Komise vysvětlila, že požádala nizozemské orgány, aby jí poskytly upřesnění ohledně odkazu učiněného v posudku Laureijssen na „odůvodněné snížení nákladů“ ve vztahu k pozemku zakoupenému společností Valmont. Jinými slovy Komise usoudila, že informace, které měla k dispozici, nebyly dostatečné. Nicméně neobdržela dodatečné informace a nakonec založila Rozhodnutí pouze na informacích, které měla k dispozici. O tom svědčí mimo jiné skutečnost, kterou Komise uvedla v Rozhodnutí, že „na základě informací, které měla k dispozici, se mohla spoléhat na posudek“ (*neoficiální překlad*) Laureijssen (bod 18 odůvodnění Rozhodnutí).

- 60 Nicméně ani z Rozhodnutí, ani ze spisu nevyplývá a Komise mimoto netvrdí, že by kdy přikázala nizozemským orgánům, prostřednictvím rozhodnutí vydaného na základě čl. 10 odst. 3 nařízení č. 659/1999 přikazujícího poskytnutí informací, aby jí poskytly dotčené informace. Jelikož Komise nevyužila pravomocí, které jí umožňovaly přimět dotčený členský stát k jejich poskytnutí, nemůže se dovolávat kusého charakteru informací, které měla k dispozici, aby odůvodnila své Rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudek Německo a Pleuger Worthington v. Komise, bod 55 výše, body 28 a 29).
- 61 Konečně, pokud jde o odkaz učiněný v bodě 4 písm. a) posudku Laureijssen na index cen v roce 1993, tento odkaz nedokazuje, že kupní cena měla být stanovena na 42,50 NLG/m², ale pouze to, že by mohla být určena teoreticky a za jiných okolností na 50 NLG/m². Tuto částku 50 NLG/m² je nutno chápat „spíše jako umělou cenu“, jak Komise vysvětlila při jednání.
- 62 Pročtení tabulky nazvané „Kupní cena za půdu bez DPH za m²“ obsažené v bodě 3.2 posudku Laureijssen totiž umožňuje konstatovat, že cena 50 NLG/m² byla teoretickou kupní cenou použitelnou v roce 1993 v obci Maarheeze. Posouzení, která této tabulce předchází, upřesňují, že kupní ceny skutečně dohodnuté případ od případu jsou „silně určeny nebo ovlivněny“ touto teoretickou kupní cenou a že „[p]oznámky“, které následují, naznačují, že tato cena je použitelná podle názoru znalce nezávisle na skutečné výměře dotčeného pozemku, neboť „[Maarheeze] nečiní rozdíl mezi malými a velkými pozemky“.
- 63 Nicméně z pročtení bodu 3.2 posudku Laureijssen lze rovněž konstatovat, že v roce 1993 „hospodářství bylo jasně v recesi [...] ve středním a východním [Severním]

Brabantsku“, že vskutku „ceny pozemků obecně neklesaly“, ale také že „[z]a těchto okolností existuje očividně snížení hodnoty“. Znalec nejednoznačně pokračuje:

„Použití nižší kupní ceny za nepříznivých hospodářských okolností, zejména v případě prodeje velkých objemů průmyslových pozemků, je v každém případě vysvětlitelné. Rychlejší návrat k investicím a předejití ztrátě budoucích úroků totiž zakládají z hospodářského hlediska dostatečné důvody. Mimoto za popsaných okolností se to bude moci odrazit na ceně, protože se jedná o hospodářské subjekty, které jednají racionálním způsobem.“

- 64 Z pročení posudku Laureijssen se tudíž jeví zaprvé, že kupní cena nižší než teoretická cena 50 NLG/m² byla vysvětlitelná „v každém případě“ a „zejména v případě prodeje velkých objemů“ a že pro transakci, o jakou se jedná v projednávaném případě, byla v hospodářském kontextu roku 1993 dokonce hospodárná; zadruhé, že pořizovací cena 32 NLG/m² se zakládala na objektivních a ověřitelných kritériích a mohla představovat tržní cenu; zatřetí, že údajná tržní cena 42,50 NLG/m² uvedená v tomto posudku není založena na součtu ověřitelných prvků.
- 65 Zadruhé tato částka 42,50 NLG/m² není založena na srovnání s cenami zaplacenými při jiných prodejkách pozemků dotyčnou obcí a při prodejkách pozemků jinými majiteli.
- 66 Naopak četba posudku Laureijssen umožňuje konstatovat, že znalec pátral po existenci podobných transakcí ze stejného období, se kterými by porovnal transakci, jak vyplývá i z bodu 3.1 druhého a třetího pododstavce tohoto posudku, a že kriticky zhodnotil transakce provedené obcí Maarheeze v období 1991 až 1995 a přezkoumal transakce provedené ostatními vlastníky, ať veřejnými či soukromými, ale že posléze usoudil, že takové srovnání nebylo možné provést.

- 67 Tudíž pročtení tabulky nazvané „Celkové prodeje pozemků za rok“ obsažené v bodě 3.2 posudku Laureijssen vede ke zjištění, že kromě tříhektarového pozemku prodaného společnosti Valmont, prodeje pozemků s průmyslovým určením provedené obcí Marheeze a kriticky zhodnocené znalcem se týkaly pozemků o celkové rozloze 0,18 hektaru v roce 1991, 0,56 hektaru v roce 1993, 0,04 hektaru v roce 1994 a 3,52 hektaru v roce 1995, aniž by bylo možné určit, zda uvedené vyčíslení odpovídá jedné transakci nebo více transakcím, neboť se jedná o celkové roční vyčíslení. Navíc není uveden žádný prodej za rok 1992.
- 68 Právě tak v bodě 3.2 druhém až šestém pododstavci a šestnáctém až devatenáctém pododstavci, opětovně v bodě 3.3 prvním a třetím pododstavci posudku Laureijssen znalec konstatoval, že takřka neexistovaly srovnatelné transakce provedené dalšími vlastníky, ať veřejnými nebo soukromými. Jednak totiž obce v Severním Brabantsku měly monopol ve věci prodeje pozemků s průmyslovým určením se zavedenými inženýrskými sítěmi. Krom toho tyto obce používaly různé kupní ceny pro pozemky o srovnatelné rozloze, jak to ukazuje i tabulka nazvaná „Kupní cena za půdu bez DPH za m²“ uvedená v bodě 3.2 uvedeného posudku a pročtení komentáře, který ji následuje.
- 69 V důsledku toho, jak vyplývá z bodu 3.2 devátého pododstavce posudku Laureijssen, znalec provedl „odhad [...] [založený] spíše na teoretických argumentech“, aniž by ostatně jeho posudek jasně vyplýval z prvků, na nichž se tento odhad zakládal, jelikož je v něm následně uvedeno, že „[z]ohlednil prodeje parcely o minimální výměře [čtyři hektarů] určené osobě“ (bod 3.1 čtvrtý pododstavec posudku Laureijssen), že „[n]edošlo ke srovnatelným prodejům pozemků o výměře více než [čtyři hektary] v obci [Maarheeze] v průběhu období 1991 až 1995 určenému uchazeči“ (bod 3.3 první pododstavec posudku Laureijssen) a že přehled vyčíslení obsažený v tabulce nazvané „Kupní cena za půdu bez DPH za m²“ „přebírá průměr pro pozemky o výměře přibližně 90 000 m²“, tedy devět hektarů (bod 3.2 posudku Laureijssen).

- 70 Po vyzvání, aby se vyjádřila k důkazní hodnotě posudku Laureijssen, Komise předložila několik argumentů za účelem odůvodnění tržní ceny 42,50 NLG/m², ke které tento dokument dospěl, a za účelem odmítnutí tržní ceny 32 NLG/m², o které se zmiňuje. Nicméně žádný z těchto argumentů není přesvědčivý.
- 71 Zprvė Komise ve svých odpovėdích na písemné otázky Soudu uvedla, že je obvyklé, že znalecký posudek poskytuje, jako v projednávaném případě, globální odhad. Nicméně je pravda, že znalecký posudek může být považován za průkazný, ať Komisi nebo soudcem, pouze v závislosti na svém objektivním obsahu, a že pouhé nepodložené tvrzení obsažené v tomto dokumentu nedovoluje dospět k závěru o existenci státní podpory. To je ostatně odůvodnění, které Komise přijala při jednání vůči posudku Troostwijk. Uplatnila totiž, že pokud by metoda určení ceny pozemku uvedená v posudku Troostwijk, která odečítá částku za stavební náklady od hodnoty pozemku v zastavěném stavu (bod 17 odůvodnění Rozhodnutí), měla být posouzena jako přijatelná, stále platí, že v projednávaném případě nebyl proveden „žádný přesný výpočet“ těchto nákladů a že částka 35 NLG/m², ke které tento posudek dospěl, je tudíž v každém případě neuspokojivá.
- 72 Zadruhé Komise uvedla ve svých odpovėdích na písemné otázky Soudu a poté při jednání, že ačkoliv je nepřesný, výčet faktorů určujících tržní cenu obsažený v bodě 4 posudku Laureijssen je odpovídající, pokud pochází, jako v projednávaném případě, od nezávislého a kvalifikovaného znalce. Nicméně ačkoliv Komise může, aniž by k tomu ostatně byla nucena, pověřit externí znalce (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 27. února 1997, FFSA a další v. Komise, T-106/95, Recueil, s. II-229, bod 102, a ze dne 16. března 2000, Astilleros Zamacona v. Komise, T-72/98, Recueil, s. II-1683, bod 55), není nicméně zproštěna povinnosti posoudit jejich práci. Ústřední a výhradní odpovědnost zajistit, pod kontrolou soudce Společenství, dodržování článku 87 ES a provádění článku 88 ES totiž přísluší Komisi (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 22. března 1977, Steinike & Weinlig, 78/76, Recueil, s. 595, bod 9; ze dne 21. listopadu 1991, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a další, C-354/90, Recueil, s. I-5505, bod 14, a ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit, C-44/93, Recueil, s. I-3829, bod 17), a nikoliv uvedeným znalcům.

- 73 Zatřetí Komise ve svých odpovědích na písemné otázky Soudu tvrdila, že posudek Laureijssen ostatně uvádí prvky přispívající k vysvětlení závěru, ke kterému se dopracoval. Komise mlčky vzala ve své analýze tyto prvky v potaz.
- 74 Jednak je podle Komise třeba poznamenat, že pozemek položený v bezprostřední blízkosti silnice první třídy je snadno přístupný a je vybaven moderními zařízeními, jak vyplývá i z popisu obsaženého v bodě 2 posudku Laureijssen. Nicméně Soud má za to, že tento argument je příliš obecný a přibližný, aby sám o sobě v projednávaném případě mohl vysvětlit závěr, ke kterému dospěl posudek Laureijssen. Celkem vzato, ačkoliv znalec zmiňuje tyto prvky ve svém posudku, nevyvozuje z nich ve svém posouzení a ve svém závěru ohledně hodnoty pozemku žádné výslovné důsledky.
- 75 Krom toho je nutno podle názoru Komise zohlednit oznámení obsažené v bodě 3.2 prvním pododstavci posudku Laureijssen, podle kterého „[o]becně určení cen pozemků vyplývá ze sečtení kupní nebo majetkové hodnoty, nákladů na zavedení sítí, infrastrukturních prací, úprav, zisku, rizik atd.“. Soud nicméně uvádí, že ze spisu vyplývá, že náklady na zavedení sítí jsou efektivně zohledněny v bodě 3 dohody o koupi ze dne 1. července 1993 a v bodě C.6 kupní smlouvy ve formě notářského zápisu ze dne 8. února 1994 a připomíná, že posudek Laureijssen má jednoznačně za to, že jsou společně s majetkovou hodnotou pozemku již začleněny do pořizovací ceny, z níž obec Maarheeze vycházela při prodeji pozemku společnosti Valmont (viz body 47 a 48 výše). Co se týče ostatních skutečností, stačí konstatovat, že nejsou zkoumány v posudku Laureijssen o nic více než v Rozhodnutí.
- 76 Začtvrté argument Komise použitý v jejích odpovědích na písemné otázky Soudu a následně při jednání vychází z dokumentu nazvaného „Návrh obecní rady [Maarheeze] ze dne 17. června 1980“, předloženého z její vlastní iniciativy, jehož předmětem je zejména určení obecných podmínek prodeje a kupní ceny pozemků s průmyslovým určením.

- 77 Za předpokladu, že by tento dokument, který Komise neměla k dispozici, když přijala Rozhodnutí, neboť z její odpovědi na písemné otázky Soudu je jasné, že jí byl zaslán dopisem nizozemskými orgány dne 15. ledna 2004, mohl být zohledněn, neznamená to, že je třeba se ho držet.
- 78 Jistě, v tomto dokumentu se jedná o provedení rozšíření průmyslové zóny Den Engelsman, do které se společnost Valmont nastěhovala v roce 1994. Co se týče tohoto rozšíření je v něm upřesněno, že „[h]rubá plocha činí +/- 2,85 hektaru a čistá plocha, která má být dána k dispozici, činí +/- [1,74 hektaru]“, takže „je třeba určit kupní cenu na 45 NLG/m² bez DPH“. Nicméně, aniž by bylo v projednávaném případě třeba zkoumat relevanci návrhu týkajícího se upraveného pozemku čtrnáct let před dotčenou transakcí v odpověď na to, že „[r]ůzné podniky se sídlem v obci žádaly, aby byly zohledněny při koupi průmyslového pozemku“, jehož hrubá plocha je navíc menší než plocha pozemku prodaného společnosti Valmont, stačí uvést, že ze spisu nevyplývá, že dotčený návrh byl někdy obcí Maarheeze přijat.
- 79 Naopak rozhodnutí obecní rady Maarheeze ze dne 26. června 1980 stanoví obecné podmínky prodeje pozemků s průmyslovým určením, na které odkazuje kupní smlouva ve formě notářského zápisu ze dne 8. února 1994 a které bylo při jednání rovněž předloženo, vůbec neobsahuje odkaz na jakoukoli kupní cenu.
- 80 Navíc pročtení návrhu ze dne 17. června 1980, o který se Komise opírá, vede ke zjištění, že se v něm předpokládalo určení kupní ceny na 45 NLG/m² na základě pořizovací ceny 44,10 NLG/m², a tudíž omezení okamžitého finančního prospěchu získaného obcí Maarheeze z prodeje dotčeného pozemku na 0,90 NLG/m². Tento dokument tudíž neprokazuje rozumným charakter závěru, ke kterému dochází posudek Laureijssen, který uvádí pořizovací cenu 32 NLG/m² a tržní cenu 42,50 NLG/m², což činí odchylku 10,50 NLG/m², mezi těmito dvěma částkami je tedy odchylka desetkrát vyšší, než je odchylka obsažená v dotčeném dokumentu.

- 81 Zapáté Komise ve svých odpovědích na písemné otázky Soudu tvrdila, že tržní cena 42,50 NLG/m² je potvrzena zprávou nizozemského ministerstva pro sociální bydlení, územní rozvoj a životní prostředí, nazvanou „Průzkum v roce 1993 týkající se průmyslových pozemků a umístění náhradních kanceláří“, připojenou v příloze 25 k její žalobní odpovědi. Co se týče pozemku nabytého společností Valmont, tato zpráva zmiňuje cenu 47 NLG/m². Nicméně je třeba konstatovat, že tak, jak jej Komise předložila v příloze ke svým písemnostem, tento dokument spočívá v obecné syntéze o délce jedné strany, na níž není dotčená informace vůbec zmíněna.
- 82 Zašesté Komise při jednání uplatnila, že posudek Laureijssen byl mezi znaleckými posudky, které měla k dispozici, jediným relevantním dokumentem, jelikož jeho předmětem bylo posoudit kupní cenu pozemku po oboustranné dohodě, bez pronájmu a ve stavu, v jakém se nacházel při prodeji. Naopak, jak bylo vysvětleno v bodě 17 odůvodnění Rozhodnutí, nemohla se opřít o posudek Troostwijk, jelikož hodnotil celou průmyslovou zónu včetně budov, a nikoliv pozemek, jak byl prodán obcí Maarheeze, tzn. nezastavěný.
- 83 Nicméně, ačkoliv Komise jistě mohla uvést, že předmětem posudku Troostwijk bylo posouzení pozemku v zastavěném stavu, mohla usoudit, že to bylo neadekvátní a mohla odkázat na posudek Laureijssen, jehož předmět podle ní odpovídal znění bodu II 2 písm. a) pátého pododstavce sdělení o prodeji pozemků, bylo ještě třeba, aby se posudek Laureijssen potvrdil jako průkazný.
- 84 Je ještě namístě uvést, že v bodě 18 odůvodnění Rozhodnutí Komise odmítla dopis Troostwijk, který zejména uváděl, že posudek Laureijssen nezohledňuje skutečnost, že pozemek nebyl plně přístupný z veřejné komunikace, a tudíž nadhodnotil jeho cenu z důvodu, že „[t]oto tvrzení není [...] podloženo žádným důkazním materiálem“ a že „[posudek Laureijssen] výslovně uvádí, že znalci dotčené místo navštívili“. *(neoficiální překlad)*

- 85 Přitom ačkoliv je pravdou, že ze zmínek obsažených v bodě 3.1 prvním pododstavci posudku Laureijssen vyplývá, že znalec skutečně navštívil dotčené místo, toto je rovněž případ autora posudku Troostwijk, což vyplývá i z prvního pododstavce oddílu, nazvaného „Odpověď“ v jeho posudku. Komise to krom toho při jednání sama uznala.
- 86 Tudíž jelikož zjistila, že existuje rozdíl mezi posudky Laureijssen a Troostwijk, pokud jde o faktický prvek mající vliv na cenu pozemku, a jelikož neměla k dispozici skutečnosti, které by jí umožnily usoudit, že posudek Laureijssen byl v tomto ohledu přesný, a posudek Troostwijk nikoliv, Komise, která usoudila, že v posudku Troostwijk nebyla použita uspokojivá výpočetní metoda a že posudek nebyl v tomto konkrétním ohledu vhodný, nemohla tento úsudek zobecnit a spokojit se s tím, že odmítne dopis Troostwijk jako neprůkazný. Navíc ačkoliv je pravda, že metoda spočívající ve výpočtu hodnoty nezastavěného pozemku z hodnoty zastavěného pozemku se může zdát nedokonalá, těžko lze popřít, že jejím zájmem bylo vystříhat se spekulací, jak i společnost Valmont uvedla při jednání, aniž by to bylo zpochybněno.
- 87 Zasedmé Komise uvedla, že i kdyby pořizovací cena 32 NLG/m² představovala tržní cenu, se kterou jí příslušelo srovnat kupní cenu 30 NLG/m², stejně ještě mezi těmito dvěma cenami existovala odchylka 2 NLG/m², a tudíž obec Maarheeze neměla z transakce žádný finanční prospěch.
- 88 Toto zjištění nicméně není relevantní, jelikož z ustálené judikatury uvedené v bodě 45 výše vyplývá, že ještě bylo třeba určit, zda kupní cena 30 NLG/m², což vede k celkové ceně 900 000 NLG, se odchylovala od tržní ceny 32 NLG/m², z níž vyplývá celková cena 960 000 NLG, což může být kvalifikováno jako státní podpora. Jinými slovy Komisi příslušelo posoudit odchylku ve výši 6,25 % existující mezi těmito dvěma částkami ve vztahu k čl. 87 odst. 1 ES a na tomto základě dojít k závěru o existenci nebo neexistenci státní podpory.

89 Z předcházejícího vyplývá, že argumentace společnosti Valmont se jeví jako opodstatněná. Posudek Laureijssen nepodporuje závěr Komise, podle kterého je kupní cena nižší než tržní cena, a tudíž skrývá prvek státní podpory.

90 Komise tudíž nesprávně použila čl. 87 odst. 1 ES, když usoudila, že na základě znaleckého posudku postrádajícího v tomto bodě důkazní sílu prodej pozemku obsahoval prvek státní podpory.

91 Článek 1 Rozhodnutí tudíž musí být zrušen, aniž by bylo třeba dále zkoumat tento žalobní důvod či ostatní žalobní důvody namítané v tomto ohledu, v rozsahu, ve kterém prohlašuje, že prodej pozemku obsahuje státní podporu. Následně musejí být zrušeny rovněž články 2, 3 a 4 Rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkají prodeje pozemku.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES, jelikož zřízení parkoviště neobsahuje zvýhodnění

Argumenty účastníků řízení

92 Zprvé společnost Valmont uplatňuje, že informace sdělené Komisi v průběhu správního řízení prokazují, že parkoviště zřízené na pozemku, který nabyta od obce Maarheeze, je bezplatně užíváno třetími podniky. Podle ní tyto informace zahrnují kromě dopisů od podniků zkoumaných Komisí v bodech 20 a 21 odůvodnění Rozhodnutí (viz bod 15 výše) dopis ze dne 6. října 2000, který jí zaslala obec Maarheeze a který předložila v příloze 6 d svého návrhu na zahájení řízení.

- 93 Zadruhé společnost Valmont uvádí, že Komise mohla ve bodě 20 odůvodnění Rozhodnutí právem usoudit, že je hlavním beneficentem parkoviště, ale zpochybňuje relevanci některých faktických prvků, které Komise uvedla na podporu tohoto tvrzení.
- 94 Zatřetí společnost Valmont tvrdí, že za okolností projednávaného případu Komise jednak přehlédla určující charakter, který má existence možností nebo práv přiznaných třetím osobám užívat vlastní parkoviště, a jednak to nezohlednila ve svém úsudku.
- 95 Začtvrté a za poslední zpochybňuje přístup Komise spočívající v kvalifikaci takové infrastruktury, jakou je parkoviště, jako poloveřejné, a ve svévolném vyvození, že polovina financování poskytnutého veřejným subjektem k jeho zřízení musí být považována za zvýhodnění.
- 96 Na tyto argumenty Komise odpovídá, že s ohledem na informace, které měla k dispozici, které neobsahovaly dopis předložený společností Valmont v příloze 6 d jejího návrhu na zahájení řízení, mohla usoudit, že na polovinu financování poskytnutého obcí Maarheeze za účelem zřízení parkoviště lze nahlížet jako na zvýhodnění.
- 97 Zaprvé Komise neposoudila skutečnosti nesprávně, když měla za to, že parkoviště představuje poloveřejnou infrastrukturu. Jistě by se ukázalo, že tato infrastruktura nebyla veřejná, to znamená volně přístupná všem, v každém okamžiku, za stejných podmínek a bez předběžného schválení, a že společnost Valmont mohla být považována za hlavního beneficenta. Nicméně se rovněž jeví, že jiné podniky než společnost Valmont mohly užívat tuto infrastrukturu na základě „gentlemanské dohody“ uzavřené mezi společností Valmont a obcí Maarheeze a že společnost Valmont nemohla být oprávněně považována za výlučného beneficenta.

- 98 Zadruhé při neexistenci právního pravidla, které by jí ukládalo kvalifikovat takovou infrastrukturu, o jakou se jedná v projednávaném případě, jako čistě veřejnou nebo čistě soukromou, a za přítomnosti skutečností dosvědčujících její smíšený charakter, Komise byla oprávněna kvalifikovat tuto infrastrukturu jako poloveřejnou. Tento přístup byl o to více oprávněný, protože Komise byla nucena přesně určit zvýhodnění obsažené ve financování poskytnutém společnosti Valmont a v tomto případě tato transakce závisela přímo na tom, jak byla tato infrastruktura užívána.
- 99 Zatřetí, aby vyvrátila tuto kvalifikaci, společnost Valmont měla prokázat, že neužívala dotčenou infrastrukturu o nic víc, než by užívala veřejné parkoviště, k čemuž nedošlo, jelikož společnost Valmont byla vlastníkem pozemku, na kterém bylo toto parkoviště zřízeno.
- 100 Začtvrté a za poslední logickým důsledkem kvalifikace infrastruktury jako poloveřejné je, že polovina financování poskytnutého pro její zřízení zakládá státní podporu. Společnost Valmont ostatně nevysvětlila, z jakých důvodů by Komise měla kvalifikovat jako zvýhodnění menší část tohoto financování.

Závěry Soudu

- 101 Před zkoumáním žalobního důvodu musí být z projednání vyřazen dopis připojený v příloze 6 d návrhu na zahájení řízení. Tento dopis zaslaný obcí Maarheeze společnosti Valmont byl touto společností přiřazen k řadě dokumentů, které byly nizozemskými orgány předloženy Komisi v průběhu formálního vyšetřovacího řízení dne 12. prosince 2000.

- 102 Jak totiž bylo připomenuto i v bodě 38 výše, legalita rozhodnutí Komise je posuzována v závislosti na informacích, které Komise mohla mít k dispozici v okamžiku, kdy toto rozhodnutí přijala. Jak Komise právem uvedla, důsledkem této zásady je to, že ačkoliv žalobci nic nebrání vznést na podporu žaloby na neplatnost tohoto rozhodnutí právní žalobní důvod, který nevznese jako zúčastněná strana v průběhu formálního vyšetřovacího řízení, je naopak nepřípustné, aby se dovolával faktických argumentů neznámých Komisi, které Komisi v průběhu tohoto řízení nesdělil (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 6. října 1999, *Kneissl Dachstein v. Komise*, T-110/97, Recueil, s. II-2881, bod 102, a *Salomon v. Komise*, T-123/97, Recueil, s. II-2925, bod 55).
- 103 V projednávaném případě Komise ve své žalobní odpovědi tvrdila, že dotčený dopis nebyl v průběhu správního řízení předložen, a Valmont v replice uvedla, že jednak měla právo se u soudu dovolávat veškerých faktických poznatků, i když byly Komisi neznámé, a jednak že tento dokument v žádném případě neobsahoval informace, které nebyly již uvedeny v dopisech z podniků uvedených v bodě 15 výše.
- 104 S přihlédnutím k ustálené judikatuře uvedené v bodech 38 a 102 výše postrádá první z těchto námitek zjevně jakýkoli právní základ. Co se týče druhé námitky Soud uvádí, že ačkoliv dotčený dopis uvádí některé informace sdělené nizozemskými orgány Komisi, mimoto obsahuje nové faktické informace, jak Komise navíc uvedla v odpovědi na písemnou otázku Soudu, aniž by to bylo zpochybněno. Je tudíž třeba odmítnout tento dopis, poněvadž nesplňuje podmínky, aby mohl být uplatněn v rámci soudního přezkumu.
- 105 Co se týče merita, článek 1 Rozhodnutí uvádí, že zřízení parkoviště obsahuje prvek státní podpory dosahující částky 125 000 NLG (přibližně 56 723 eur) a z bodů 20 až 22 odůvodnění Rozhodnutí je zjevné, že jako státní podpora je kvalifikována také polovina financování poskytnutého za tímto účelem.

106 Komise v tomto ohledu rozdělila své uvažování do tří etap.

107 Nejprve měla za to, že parkoviště nemohlo být považováno za veřejné, jelikož společnost Valmont byla jeho hlavním beneficentem, což vyplývá ze souboru indicií založených jejím právním postavením jakožto vlastníka parkoviště, skutečností, že byla ve vší pravděpodobnosti hlavním uživatelem tohoto parkoviště, skutečností, že by v každém případě byla odpovědná za zřizovací náklady nezbytné pro výkon své obchodní činnosti, a navíc skutečností, že oplocení ohrazující parkoviště nevyvolávalo v kolemjdoucích dojem, že se jedná o veřejnou infrastrukturu (bod 20 odůvodnění Rozhodnutí). Komise zejména dodala, že „gentlemanská dohoda“ uzavřená podle nizozemských orgánů a společností Valmont mezi společností Valmont a obcí Maarheeze za účelem veřejného užívání parkoviště nestačí k prokázání veřejného charakteru této infrastruktury.

108 Následně Komise usoudila, že parkoviště muselo být považováno za poloveřejné z důvodu, že zaprvé bylo skutečně pravidelně a bezplatně užíváno třetími podniky, jak vyplývá i z dopisů z podniků uvedených v bodě 15 výše, zadruhé, že bylo potenciálně přístupné dalším podnikům, a zatřetí, že trvalost této situace, která byla plodem „gentlemanské dohody“ uzavřené mezi společností Valmont a obcí Maarheeze, byla zaručena pravomocemi, které má obec Maarheeze na základě obecního územního plánu (bod 21 odůvodnění Rozhodnutí).

109 Konečně s přihlédnutím k těmto skutečnostem Komise uvedla, že považovala polovinu nákladů na zřízení parkoviště za obvyklé provozní náklady, že jelikož obec Maarheeze financovala celek zřizovacích nákladů, zvýhodnila společnost Valmont, a že je třeba určit zvýhodnění rovnající se v podstatě polovině dotčeného financování (bod 22 odůvodnění Rozhodnutí).

- 110 Jak tvrdí společnost Valmont, úsudek Komise kvalifikující polovinu dotčeného financování jako státní podporu, není správný.
- 111 S ohledem na argumenty, kterými se Komise při jednání vrátila k některým úvahám ve svém rozhodnutí, je třeba určit nejdříve posouzení skutečností projednávaného případu, jak vyplývají z informací, které měla k dispozici, učiněné Komisí v Rozhodnutí, a poté přezkoumat důsledky, které z tohoto posouzení vyvodila v Rozhodnutí, co se týče právní kvalifikace těchto skutečností.

— K posouzení skutečností

- 112 Je věcí Soudu, je-li mu předložena žaloba na neplatnost aktu Společenství, aby tento akt sám vyložil, zejména pokud, jako v projednávaném případě, orgán, který je jeho autorem, předkládá vysvětlení, jakým způsobem je třeba chápat úvahy obsažené v tomto aktu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 2. října 2003, Thyssen Stahl v. Komise, C-194/99 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce, body 55 a 56, potvrzující po opravném prostředku rozsudek Soudu ze dne 11. března 1999, Thyssen Stahl v. Komise, T-141/94, Recueil, s. II-347, bod 392).
- 113 V projednávaném případě Soud uvádí, že Komise v bodě 21 odůvodnění Rozhodnutí konstatovala, že jiné podniky než společnost Valmont měly přístup nebo mohly mít přístup trvale a zdarma na parkoviště. Rovněž přijala vysvětlení předložená nizozemskými orgány uvedená v bodu 13 odůvodnění Rozhodnutí ohledně „gentlemanské dohody“ uzavřené mezi obcí Maarheeze a společností Valmont, usuzující, že obec Maarheeze „je schopná bdít nad důsledným dodržováním své [gentlemanské dohody] se společností Valmont a zaručit trvalé užívání pozemku jako parkoviště díky kompetencím, které jí přiznává obecní územní plán“ (*neoficiální překlad*).

- 114 Přezkum spisu, zejména písemností, u kterých Komise uvedla, že se o ně opírala v odpovědi na otázky položené při jednání, vede ke zjištění, že tyto úvahy jsou správné.
- 115 Pročtení dopisů z podniků uvedených v bodě 15 výše, o které se Komise opírala, potvrzuje, že přístup na parkoviště zdaleka nebyl vyhrazený výlučně pro společnost Valmont, ale byl otevřený třetím podnikům na základě dohod s nimi uzavřených. Z toho tak zaprvé vyplývá, že společnost Valmont souhlasí s tím, aby některé podniky činné v odvětví expedice a dopravy užívaly tuto infrastrukturu. Zadruhé tento souhlas trvá bez přerušení již od roku 1994, kdy se společnost přestěhovala na svůj pozemek. Zatřetí uvedený souhlas může být považován za trvalý, protože se vztahuje i na večery a víkendy. Začtvrté zajišťuje dotčeným podnikům výhody, které se neomezují na právo užívat místa na parkovišti, ale zahrnují rovněž práva různé povahy včetně práva nakládky a vykládky, skladování materiálu a právo snadnějšího přístupu na blokované pozemky patřící těmto podnikům. Mimoto přispívá k ochraně těchto podniků před některými riziky, jako krádež materiálu a uváznutí těžkých vozidel, která používají. Zapáté zmírňuje nedostatek veřejné infrastruktury upravené pro parkování návěsů a umožňuje, jak Komise uvedla, vyhnout se jejich parkování v ulicích obce Maarheeze. Zašesté společnost Valmont poskytuje dotčeným podnikům tyto výhody bezplatně.
- 116 Rovněž text dopisu ze dne 14. května 2001 obsaženého v příloze 25 žalobní odpovědi, ke kterému Komise při jednání vysvětlila, že na něm založila své úvahy týkající se „gentlemanské dohody“, potvrzuje, že dohody popsané v předcházejícím bodě se vztahují k dohodě uzavřené přímo mezi společností Valmont a obcí Maarheeze. Z toho tak zaprvé vyplývá, že tyto dohody byly uzavřeny a dodržují „gentlemanskou dohodu“, jejímž předmětem je zajistit užívání veřejného parkoviště. Z toho zadruhé vyplývá, že stálost a trvalost této dohody jsou mimoto zaručeny zákazem stanoveným právními předpisy změnit užití pozemku vyčleněného pro užití jako parkoviště.

- 117 Tudíž není namístě považovat za důvěryhodnou argumentaci, když Komise, snažící se o změnu úvah obsažených v rozhodnutí, tvrdila, že ve skutečnosti pouze některé podniky někdy užívaly parkoviště, když to vyhovovalo společnosti Valmont, a že tudíž konečné posouzení obsažené v Rozhodnutí bylo málo přísné.
- 118 Zůstává pravdou, že Komise sama konstatovala v bodě 21 odůvodnění Rozhodnutí, že „další podniky mohou rovněž [...] užívat“ tuto infrastrukturu na základě „gentlemanské dohody“ uzavřené mezi společností Valmont a obcí Maarheeze; jak bylo výše konstatováno, ze spisu a z ústních vysvětlení účastníků řízení vyplývá, že tyto úvahy se nejeví jako nesprávné.
- 119 Rovněž je nutno zamítnout argument, kterým se Komise snažila změnit ohodnocení „gentlemanské dohody“ zkoumané v bodech 20 a 21 odůvodnění Rozhodnutí tvrdíc, že z dopisu ze dne 14. května 2001, uvedeného v bodě 116 výše, nanejvýš vyplývalo, že obec Maarheeze vykonávala díky pravomocím, které jí jsou přiznány na základě obecního územního plánu, „jistou kontrolu“ nad užíváním parkoviště společností Valmont.
- 120 Tento dokument totiž nejenže dosvědčuje, že obec Maarheeze je způsobilá zajistit trvalost a stálost různých možností užívání parkoviště poskytnutých třetím podnikům, ale rovněž to, že tyto možnosti mají svůj zdroj v dříve existující dohodě, jak Komise sama uvedla v bodě 21 odůvodnění Rozhodnutí.
- 121 Krom toho při jednání společnost Valmont potvrdila, aniž by v tomto bodě byla popírána Komisí, že nebyla oprávněna jednostranně vypovědět „gentlemanskou dohodu“ uzavřenou s obcí Maarheeze, od té doby bez přerušení dodržovanou.

- 122 Tudíž jak z Rozhodnutí, tak ze spisu vyplývá, že mezi společnostmi Valmont a obcí Maarheeze byla uzavřena obecná dohoda, která mezi nimi byla dodržována a krom toho zaručovala prostřednictvím textu majícího charakter právního předpisu, jejímž následkem bylo, že parkoviště patřící společnosti Valmont je infrastrukturou užívanou skutečně některými třetími podniky a potenciálně dalšími podniky. Z toho rovněž vyplývá, že tato dohoda odpovídá na konkrétní problémy s parkováním, skladováním, nakládkou, vykládkou, přístupem a bezpečností, a to vše jak v zájmu dotčených podniků, tak v obecném zájmu. Tento poslední aspekt byl při jednání navíc potvrzen společností Valmont a Komise jej nezpochybnila.
- 123 Naopak ani z Rozhodnutí, ani ostatně ze spisu nevyplývá, že společnost Valmont byla nizozemskými předpisy zavázána k jakékoli povinnosti umožnit třetím podnikům užívat své parkoviště na základě různých titulů, zdarma a trvale od data nabytí pozemku, na kterém byla tato infrastruktura zřízena. Navíc z toho nevyplývá, že tento pozemek byl při nabytí zatížen nějakými užívacími právy nebo věcnými břemeny užívání ve prospěch třetích podniků.
- 124 Za těchto podmínek, společnost Valmont nese v obecném zájmu zatížení na základě dohody, kterou uzavřela s obcí Maarheeze ohledně užívání pozemku, jehož je vlastníkem.

— K právní kvalifikaci skutečností

- 125 Poté, co Komise uvedla výše popsaným způsobem, že parkoviště nebylo veřejné (bod 20 odůvodnění Rozhodnutí), a poté co usoudila, že je nicméně poloveřejné na základě dohody uzavřené s obcí Maarheeze, podle které ho společnost Valmont umožnila třetím podnikům užívat pravidelně a zdarma (bod 21 odůvodnění Rozhodnutí), Komise usoudila „s přihlédnutím k [těmto skutečnostem]“, že

polovina financování poskytnutého obcí Maarheeze na zřízení této infrastruktury představovala obvyklé provozní náklady (bod 22 odůvodnění Rozhodnutí). Z tohoto důvodu Komise usoudila, že polovina financování poskytnutého obcí Maarheeze, která byla skutečně ve prospěch společnosti Valmont, odpovídala provozním nákladům, které by společnost Valmont obvykle musela vydat a které ji zvýhodnily; souběžně Komise usoudila, mlčky, ale nutně, že druhá polovina tohoto financování ve skutečnosti prospívala třetím podnikům a nezvýhodňovala společnost Valmont.

- 126 Když byla Komise tázána na tuto otázku při jednání, jasně potvrdila, že to opravdu bylo smyslem Rozhodnutí. Vysvětlila tak, že „zřízení parkoviště znamená zvýhodnění pro společnost Valmont, ale také zvýhodnění pro další podniky, takže Komise má za to, že 50 % zřizovacích nákladů představuje státní podporu.“
- 127 Tento výklad je rovněž nutný s přihlédnutím k písemnostem Komise. Jak tedy Komise vysvětlila, že „jakmile jednou konstatovala, že některé sousední podniky mohly na základě gentlemanské dohody [...] užívat dotyčné [parkoviště], nemohla se již nadále oprávněně domnívat, že společnost Valmont byla výlučným beneficien-tem“ této infrastruktury (bod 55 dupliky).
- 128 V důsledku toho, když učinila závěr, že druhá polovina financování nemůže být kvalifikována jako státní podpora, protože společnost Valmont nezvýhodňuje, rovněž došla k závěru, že první polovina financování naopak představuje státní podporu.
- 129 V tomto ohledu je namístě uvést, že Soudní dvůr rozhodl, že pokud musí být státní zásah považován za vyrovnání představující protihodnotu za plnění poskytnutá

podniky-příjemci za provedení povinností veřejné služby, takže tyto podniky ve skutečnosti nejsou příjemci finančního zvýhodnění, a pokud účinkem uvedeného zásahu tudíž není postavit je do výhodnějšího soutěžního postavení ve vztahu k podnikům, které jsou jejich soutěžiteli, tento zásah nespadá pod čl. 87 odst. 1 ES (rozsudky Soudního dvora ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, Recueil, s. I-7747, bod 87, ze dne 27. listopadu 2003, *Enirisorse*, C-34/01 až C-38/01, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 31).

130 Aby v konkrétním případě takovéto vyrovnání nebylo kvalifikováno jako státní podpora, musí být splněn určitý počet podmínek (výše uvedené rozsudky *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 129 výše, bod 88, a *Enirisorse*, bod 129 výše, bod 31).

131 Zaprvé podnik-příjemce musí být skutečně pověřen výkonem povinností veřejné služby a tyto povinnosti musejí být jasně definovány. Zadruhé parametry, na jejichž základě je vyrovnání vypočteno, musejí být objektivním a transparentním způsobem předem stanoveny, aby bylo zabráněno tomu, že by obsahovala hospodářská zvýhodnění způsobilá upřednostnit podnik-příjemce ve vztahu ke konkurenčním podnikům. Zatřetí vyrovnání nemůže přesahovat to, co je třeba k pokrytí celku nebo části nákladů potřebných k výkonu povinností veřejné služby se zohledněním k nim vztahujících se příjmů, jakož i rozumného zisku z provedení těchto povinností. Začtvrté když výběr podniku, který má být pověřen výkonem povinností pro veřejné služby, není v konkrétním případě učiněn v rámci řízení o zadání veřejné zakázky, musí být úroveň nutného vyrovnání určena na základě analýzy nákladů průměrného podniku, dobře řízeného a přiměřeně vybaveného, aby mohl uspokojit požadavky veřejné služby, které by tento podnik měl při výkonu těchto povinností se zohledněním k nim se vztahujících příjmů, jakož i rozumného zisku za provedení těchto povinností (rozsudek *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, bod 129 výše, body 89 až 95).

- 132 V projednávaném případě, jak bylo uvedeno výše, vyplývá z řádných, a nikoliv nesprávných posouzení Komise, že společnost Valmont nese zatížení, jelikož umožňuje třetím osobám užívat své parkoviště na základě různých titulů, pravidelně a zdarma na základě dohody uzavřené v obecném zájmu, jakož i v zájmu dotyčných třetích stran s územním celkem. Z těchto posouzení rovněž vyplývá, že část financování poskytnutého územním celkem ke zřízení tohoto parkoviště společností Valmont skutečně přináší prospěch.
- 133 Za těchto podmínek Komise nemohla bez dalšího usoudit, že tato část financování nutně zvýhodňuje společnost Valmont, ale měla předem přezkoumat, s přihlédnutím k informacím, které měla k dispozici, zda tato část financování může, nebo nemůže být považována za protihodnotu zatížení, které nese společnost Valmont. Příslušelo jí, aby za tímto účelem ověřila, zda jsou, či nejsou splněny podmínky uvedené v bodech 130 a 131 výše.
- 134 Z Rozhodnutí je však zjevné, že se Komise omezila na zjištění, že tato část financování zvýhodňuje společnost Valmont, a nijak z něj nevyplývá, že Komise zkoumala otázku, zda to může být považováno za protihodnotu zatížení, které nese společnost Valmont.
- 135 Když byla při jednání vyzvána, aby se vyjádřila k tomuto tématu, Komise uvedla, že část financování byla v Rozhodnutí správně kvalifikována jako státní podpora, jelikož její poskytnutí nebylo výslovně podmíněno provedením přesných a závazných plnění.
- 136 Nicméně zatímco Komise předestírá, že nejsou splněny podmínky nezbytné pro to, aby tato část financování nebyla kvalifikována jako státní podpora, musí být uvedeno, že soudci Společenství nepřisluší, aby namísto Komise provedl zkoumání,

které nikdy neprovedla, a aby odhadl závěry, ke kterým by na konci tohoto zkoumání dospěla.

- 137 Z předcházejícího vyplývá, že Komise ani v Rozhodnutí, ani při jednání z hlediska právního dostatečně neprokázala, že polovina financování poskytnutého společností Valmont ke zřízení parkoviště na jejím pozemku musí být kvalifikována jako státní podpora na základě čl. 87 odst. 1 ES.
- 138 Aniž by bylo třeba zkoumat zbylou část tohoto žalobního důvodu či ostatní žalobní důvody uplatněné v tomto ohledu, článek 1 Rozhodnutí musí být zrušen v rozsahu, v němž prohlašuje, že zřízení parkoviště obsahuje prvek státní podpory. Rovněž musejí být v důsledku toho zrušeny články 2, 3 a 4 Rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkají zřízení parkoviště.
- 139 Z toho vyplývá, že Rozhodnutí musí být zrušeno jako celek.

K nákladům řízení

- 140 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise byla ve sporu neúspěšná, je namísto uložit jí náhradu nákladů řízení v souladu s návrhy společnosti Valmont.

Z těchto důvodů

Soud (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí Komise 2002/142/ES ze dne 18. července 2001 týkající se státní podpory, kterou Nizozemsko poskytlo společnosti Valmont Nederland BV, se zrušuje.**
- 2) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Legal

Tiili

Meij

Vilaras

Forwood

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. září 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

H. Legal